

magazín

ERVENCE 2011

DNES

**ROZHOVOR
S PETROU
KVITOVOU
ČTĚTE
NA STRANÁCH
10-13**

FOTO: MICHAL RŮŽIČKA, MF DNES

Tenistka **PETRA KVITOVÁ** vypráví o tom, proč měla ve Wimbledonu nehty nalakované tmavou modří, proč při hře nevydává žádné zvuky a zda ji baví být hvězdou společnosti.

Já nehekám, táta mi to zakázal

JAN KÁBRT

Málokdy se na české scéně objeví tak kladná hrdinka. Slaví globální úspěch, aniž jí spadne sám od sebe do klína nebo aniž využije protekce či úplatků. Petra Kvitová si prostě můžete vážit a nemusíte k tomu přidávat žádné ALE. Sešli jsme se po roce – loni se jen těsně do finále Wimbledonu nedostala, letos celý turnaj suverénně vyhrála.

Jaký to byl rok?

Po loňském Wimbledonu to nebylo nic moc. Nehrála jsem moc dobře, párkrát jsem na turnajích vypadla v prvních kolech. Nebylo příjemné se s tím srovnat, cítila jsem velký tlak. Myslela jsem si, že když jsem byla v semifinále Wimbledonu, tak už musím všechny porážet. A ono to tak nebylo. Tehdy v Londýně jsem věděla, že na ty holky mám, ale nedokázala jsem takové měřítko držet pořád. Letos už se můj standard posunul nahoru a vím, že takové výkony mohou podávat častěji.

Byla jste naštvaná, že jste nehrála dobře?

Někdy jsem nehrála špatně, třeba jsem jen zvolila špatnou taktiku. Přišel útlum, protože dobré výsledky nepřicházely a já věděla, že se z nich budu muset vyhrabat. To bývá pro sportovce dost těžké. Jasně, že jsem

na sebe byla naštvaná. Ale musela jsem na sobě pracovat dál, i když ani tréninky nebyly ideální, jak bychom si představovali. Nebylo to zrovna lehké období.

Optikou posledních výsledků a wimbledonského triumfu se zdá být toto období definitivně pryč. Naopak, teď jste se stala hvězdou, která má nadupaný diář. Není to nakonec únavnější než ten samotný finálový zápas?

Když Wimbledon skončil, tak jsem bezprostředně absolvovala dvouhodinovou s médii, na konci dne jsem byla opravdu hodně utahaná. Šla jsem si brzy lehnout, ani jsme pořádně neslavili. Ani spát moc nešlo, a tak jsem i ráno vstávala trochu unavená. Doma jsem měla naplánovanou spoustu akcí na pondělí a na čtvrtek, ale užila jsem si mezitím i volna. Navíc teď ten zájem o mě začne pomalu utíchat.

Vždycky jsem se divil takovým těm radám, že si máte finálový zápas užít, podle mě to musí být hrozný nervy. Tak mi řekněte: jde si ho užít?

Letos to nešlo. Já si užila loňské semifinále se Serenou Williamsovou. Věděla jsem, že je velká favoritka, že je těžké ji na trávě porazit, že hraje ve výborné formě. Mohla jsem opravdu hrát uvolněně a bez nervů. Přesto jsem hrála docela slušně. Také letos jsem šla do finále s tím, že si to chci užít. I když Šarapka (Maria Šarapovová) byla trochu favoritka,

myslela jsem si, že by to mohlo být vyrovnané a že můžu klidně vyhrát. Ale neužívala jsem si. Vlastně jsem to hrála jako normální zápas.

Když jsem vás tam viděl přijít s těmi tmavě modřými nalakovanými nehty, působila jste na mě jako nějaký bůh pomsty.

Vzniklo to náhodou. Byli jsme s Davidem (trenér Kotyza) v Madridu, zrovna jsem si nehty odlakovala, a protože on šel v tu chvíli ven, tak jsem mu řekla, ať mi koupí nějaký lak na nehty. Chtěl, aby mi ladir k zápasovému oblečení, a protože jsem tam hrála v růžovém, tak mi koupil růžový. Ten turnaj jsem pak vyhrála. A proto mi teď ve Wimbledonu koupil modrý, aby mi ladir zase.

Ve finále jste porazila vřiskající Šarapovovou. Nemohly vás ty její hrdelní zvuky rozhodit?

Mně to nevadí, každá hráčka má něco. Někdy to hekání zaznamenáte, ale já se soustředila především sama na sebe, nevnímala nic okolo, tu hráčku už vůbec ne.

Proč vlastně tak heká?

Možná některým hráčkám někdo někdy řekl, že jim to pomůže k tomu, aby daly větší ránu, aby si získaly respekt, nevím. Mohly tak hrát od malička a dneska už se toho nemohou zbavit.

A vy nehekáte proč?

Můj táta nemá rád, když tak-

hle někdo při sportu vydává nějaké zvuky, takže mě vždycky vedl k tomu, abych já nic takového nedělala.

Po tom wimbledonském finále vám musely přijít stovky esemesek. Která z nich vás dojala nejvíce?

Většina lidí mi psala, abych zůstala svá, abych neusnula na vavřínech a dál na sobě pracovala. A nejdůležitější? Jeden pán, který mě kdysi vezl autem, mi napsal gratulaci ve verších, to bylo pěkné. Ale i Jarda Jágr mi napsal tu esemesku moc pěknou.

Co v ní bylo?

To neřeknu, ta je jenom pro mě.

FOTO: MICHAL RŮŽICKA, MF DNES

Proslovy neřeším

Věděla jsem, že nějaký proslov bude, ale neřešila jsem to. Myslela jsem hlavně na ten tenis.

Kolik těch gratulací jste si schovala na památku?

Uložené je mám všechny, neměla jsem čas promazávat. A asi si je i všechny nechám.

Píšete si deníček. Co stojí na stránce z té minulé soboty?

Jestli já jsem si tam vůbec něco napsala. Možná něco jo... Určitě, že jsem to zvládla, to jo.

Když se po vítězném míči díváte mezi diváky na tribunu, hledáte tam očima svého trenéra Davida Kotyzu?

Ano, jsme tak propojeni s Davidem a mým týmem. Oni mi také občas vysílají nějakou pěst,

povzbuzují mě, zatleskají mi. Já pak cítím, že na kurtu nejsem sama. Bojuju, ale současně vím, že mi někdo drží palce. Někdy se nedívám, ale když cítím, že je potřeba, je kam se kouknout.

A po jiných lidech se také rozhlédnete?

Ne, dívám se jen do lóže, kde sedí trenér. Nikam jinam.

Vyprávěli vám, kolik slavných lidí se na vás přišlo podívat?

Vím, že tam byla Jana Novotná, Martina Navrátilová i Hingisová, všechny seděly v královské lóži. Pak také herečka z filmu *Ďábel nosí Pradu*.

Anne Hathaway. A podívat se přišla i Condoleezza Riceová, bývalá americká ministryně zahraničí.

Aha, to jsem ani nevěděla.

Kdo všechno se s vámi chtěl po vítězném finále setkat?

Viděla jsem tu Janu Novotnou, Martinu Navrátilovou, Helenu Sukovou. Jen jsme se krátce objaly, všechny mně moc gratulovaly, bylo to hrozně pěkné. Jen času moc nebylo, asi po půlhodině jsem na chvíli viděla i trenéry, připili jsme si šampaňským, pak už jsem musela na tiskovku.

A rodiče?

Nestihla jsem je, hned po zápase jeli na letiště. Jen jsem jim volala.

To by mě mrzelo.

I mě to mrzelo. Byli šťastní a dojatí k slzám, gratulovali mi a říkali, že jsem hrála moc pěkně. I bráchové, kteří přijeli, byli nadšení.

Někdy, když vyhrájete důležitý nebo těžký míč, zatnete dlaň v pěst a ozve se takové vypísknutí. Toť vše. Bylo to někdy jinak?

Myslím, že ne, protože tatka mě vždycky učil, že se nemám vztekat, ale zaměřit se na pozitivní emoce. Trochu se vybudit. Nikdy jsem raketou neházela, i když je jasné, že občas máte chuť. Sem tam s ní fuknu o zem, ale není to tak, že bych ji rozmlátila.

Někdy to vypadá, jako by vám bylo trochu do pláče.

Ve Wimbledonu to asi jenom tak vypadalo. Nevybavuju si, že by se mi tam chtělo plakat. Někdy jsem na tom tak špatně, že i ty slzy jsou, ale ve Wimbledonu to nebylo.

Promýšlela jste si dopředu, co řeknete během proslovu, který bezprostředně po finále následuje?

Věděla jsem, že bude, ale neřešila jsem to. Myslela jsem hlavně na ten tenis.

Kdybich byl na vašem místě, zašel bych ráno po finále v Londýně do trafiky.

Proč?

Protože bych tam na sebe koukal z většiny titulních stran.

Někdo noviny koupil, ale takhle jsem se nikam dívat nešla, to mě nelákalo. I když včera jsem přišla do trafiky v Česku a byla jsem také ve všech novinách na titulní straně. Přišlo mi to trochu divně.

Po takovém úspěchu?

No jo, ale když já opravdu pořád nemohu uvěřit, že se to stalo. Vždycky jsem hrála tak nějak normálně, nikdy jsem nebyla takhle na titulních stranách. Je to pro mě něco nového.

Poznávali vás už v londýnských ulicích?

Určitě. Když jsem šla z domu na tenis, tak mě lidé zastavovali a poznávali.

Navíc v neděli před slavnostní večeří pro finalisty mohli spatřit úplnou princeznu.

Šaty jsem si oblékala až těsně před ní. Dostala jsem na výběr asi ze čtvero, nakonec jsem zvolila modré.

Jsem překvapený, že vám padly.

Mají tam různé velikosti, a potom, tenistky jsou si postavami hodně podobné. V tom problém nebyl, navíc se mi ty šaty moc líbily.

Prý jste si oddychla, že se na slavnosti upustilo od tradice sólového tance pro vítěze. Opravdu byste to nezatančila?

Kdyby ta tradice přetrvala, tak bych v neděli trénovala. Trenér mi říkal, že by mě to naučil.

Chodila jste vůbec do tanečních?

Ty jsem právě nestihla. V té době jsem byla ve druháku na gymplu a po škole jsem jezdila trénovat. Na taneční nezbyl čas.

Možná se budete muset tanec naučit, teď jistě budete dámu večera častěji. Jaké to vlastně je?

Je pěkné se ze sportovního převléknout do nějakých krásných šatů. Jako zpestření. Kdyby to mělo být nějak častěji, tak nevím, jak bych to zvládala. Už jen tím, že společenské akce jsou většinou pozdě večer a to já už většinou bývám dost unavená. Je to pěkné, ale i tady platí, že všeho moc škodí.

Ale pozvání od prezidenta na Hrad do toho jistě nepatří. Předpokládám, že za ním jste už šla ve vlastních šatech.

To tedy!

Stát se princeznou

Jsem jako každá holka, a když se to vyplní, potěší to. Pěkně se obléct, nalíčit se, nechat si udělat vlasy. Každá se chceme líbit.

VE VARECH Petra Kvitová stihla ve čtvrtek navštívit kromě prezidenta Klause i filmový festival v Karlových Varech a poobědvat s jeho šéfem Jiřím Bartoškou.

Neváhala jste, než jste si vybrala ty bílé?

Ne, prostě se mi ty šaty líbily, nijak jsem nad tím nepřemýšlela, zda si vzít bílé nebo jiné.

Mimochodem, Klausovi jste dala plakát a raketu. Radila jste se s někým, co mu věnovat?

Tohle za mě vyřešil pan Černošek, manažer. Rozhodli jsme se, že mu dáme raketu, pak jsme ještě vzali fotku, na kterou jsem napsala věnování.

Musela jste kvůli té hradní návštěvě rychle doplnit šatník?

Já jsem ho už doplnila dřív. Mám uzavřenou dohodu se Steilmannem, jehož ředitelka Anna Motlíková mi s oblečením hodně pomáhá. Je v tom úžasná, vždy ví, co mi padne. A když něco na nějakou akci potřebuji, okamžitě zareaguje a něco vybereme.

Zdá se mi, že naplňujete to, o čem ženy v dětství sní – že se jednou stanou princeznami. Že ani vám tyhle sny tenis kdysi nesebral?

Jasně, že nesebral, měla jsem to stejně. Měla jsem svoje kabelečky, babička mi dávala nebo pletla šatečky a kloboučky. To tak měla asi každá holka.

Ne každé se ten sen v dospělosti vyplní.

Ano, potěší to. Pěkně se obléct, nalíčit se, nechat si udělat vlasy. Každá se chceme líbit.

Otáčejí se pak chlapi?

Otáčejí. Jen nevím, zda je to kvůli tomu, že vypadám pěkně, nebo proto, že mě prostě znají z televize.

Když už jsme u chlapů, jaký je Novak Djoković, vítěz jako vy? Mimo kurty je prý velmi zábavný.

Viděli jsme se poprvé, pogratovali jsme si. Pak jsme se bavili o tom, na jaké turnaje se chystáme a podobně. Že by nějak vtipkoval, to tedy ne.

Vyhrála jste v sobotu, slavnostní večeře s ním byla v neděli. Na kdy jste vlastně měla koupenou letenku domů? Nebo vždycky čekáte, jak na turnaji dopadnete?

Když letíme na turnaj v Evropě, tak koupíme jen jednosměrnou letenku a tu zpáteční si dokoupíme později. Když hrajeme dál, třeba v Americe, máme zpáteční na nějaké datum rezervovanou a podle toho, jak hrajeme, rezervaci měníme. Ale z Londýna jsme tentokrát letěli privátním letadlem. Tím jsem letěla vůbec poprvé a bylo to mnohem lehčí, už jen proto, že nemusíte jet na letiště tak brzy nebo se tísnit na malé sedačce. Také jsme letěli až do Brna, odkud je to do Prostějova o hodně blíže než z tradiční Prahy nebo Vídně.

LONI TO JEŠTĚ NEVYŠLO I když už minulé rok měla Petra Kvitová našlápnuto do finále Wimbledonu, nakonec ji zastavila americká tenistka Serena Williamsová, která tam hrála ve výborné formě.

FOTO: MICHAL RŮŽIČKA, MF DNES

Djokoviče doma v Bělehradě vítalo na náměstí sto tisíc lidí. Není vám líto, že se podobná euforie u nás nekonala?

Je to neporovnatelné. Srbové jsou úplně jiný národ, hrozně to tam prožívají, protože on je jejich první tenista, který Wimbledon vyhrál. Navíc, on je tam jedna z největších celebrit vůbec. Na druhou stranu, na něho čekali lidé v Bělehradě, na mě včera ve Fulneku.

Kromě takových velkých akcí jste si tento týden naordinovala i dva dny klidu. Jak se to povedlo?

Celkem ano, i když se pořád něco dělo. Třeba v úterý za mnou přijely kamarádky do Prostějova, byla zábava. Ve středu zase slavil táta šedesátiny, tak jsme naplánovali velký rodinný oběd. Odpočinula jsem si, i když jsem pořád musela být ve střehu, kde mám kdy být, co mám kde vyzvednout, vyřídít a podobně.

Jak vůbec vypadá váš ideálně odpočinkový den?

Nejsem ten typ, co vydrží ležet a dívat se na televizi, pořád musím něco dělat. I dneska ráno jsem třeba jen tak trochu uklízela. Když mám čas, snažím se věnovat tomu, co normálně nestihám. Tedy kamarádkám a rodině. Takže třeba jdeme s kámoškami do kina nebo se podívat do obchodů. Pořád jsme taky jen holky, které mají rády nakupování.

Mnohem častěji však vidíte svého

Petra Kvitová

Narodila se 8. března 1990 v Bilovci, žije ve Fulneku a tenisovou základnu má v Prostějově. Do 16 let ji trenérsky vedl otec, potom se začala připravovat s profesionálním trenérem. Má dva starší bratry.

Tenis hraje levou rukou. Letos vyhrála turnaje v Paříži, v Madridu a ve Wimbledonu, kde loni skončila v semifinále. Je též členkou českého týmu v soutěži Fed Cup, začátkem listopadu si zahráje ve finále s Ruskami.

trenéra Davida Kotyzu. Jezdí s vámi na všechny turnaje?

Skoro. Sama jedu asi dvakrát za rok, беру to spíš jako zpestření, abychom taky nebyli pořád jen spolu. Ale naježdí toho se mnou hrozně moc, vím, že je to pro něj hrozně náročné, moc si toho vážím.

A evidentně to pomáhá.

Ano, kvůli trénování, taktice před zápasem. Ale někdy jedu ráda sama. Domluví si trénování s jinými hráčkami, po zápasech můžu vyrazit do města, do obchodů, dělám si, co chci. Chvilí taky chci, aby mi pořád někdo nestál za zády a diktoval mi, co mám dělat. Ale pořád sama, to by samozřejmě nešlo.

SETKÁNÍ S PREZIDENTEM

Václav Klaus pozval vítěznou tenistku na Hrad hned po úspěšném finále, u kterého prý ani nedýchal. Velký fanoušek tenisu od ní dostal ve čtvrtek fotografii a její raketu.

Teď o víkendu vyrazíte na kondiční soustředění do Tater. Možná že ta fyzická námaha bude po tom humbuku takovým zvláštním druhem odpočinku.

Hrozně se těším. Odpočinu si, protože nebudu muset hrát tenis dvakrát denně jako obvykle, běhání, které tam místo toho mám, mi vůbec nevádí. Mediální humbuk opadne, maximálně věnuji hodinku nějakému on-linu. Bude to pohoda.

Kdo s vámi jede?

Z tenistů, kteří trénují v Prostějově, jedu sama, bude tam můj kondiční trenér Jozef Ivanko i trenér Kotyza, abych měla občas v ruce i tu raketu.

Veškeré soustředění patří sportu, nebo je možné, aby tam za vámi dorazil třeba i váš přítel?

Proč ne, loni tam přijel na víkend. Ale letos je na turnaji, nebyl kvůli tomu ani na finále v Londýně. Vlastně jsme se od té doby ještě neviděli, jen jsme si volali. Měl velkou radost, jako vždycky.

To je smutné, že jste se ještě nemohli vidět.

Smutné to je, ale to je tenisový život. I dál se moc často nevidíme, tak to musíme brát.

Nakonec, v tomhle životním stylu je asi výhoda mít tenistu.

Nevýhoda je, že když já jsem doma, tak on musí být na turnaji, když je pak doma on, zase jsem

na turnaji já. Ale současně to díky tomu oba dokážeme pochopit, takže ve výsledku to jako výhodu vidím.

A na to vaše slavné finále se může podívat ze záznamu. Mimořádně, vy už jste se na něj podívala?

Ještě ne. Viděla jsem jen sestřih nejlepších momentů a několikrát to závěrečné eso, které všichni pořád opakovali. Ale určitě se na to podívám. A ráda.

Jaké to je, koukat takhle sama na sebe?

Když vím, že mi to šlo a že jsem vyhrála, tak se na to kouká docela dobře. Je to příjemné, vrací mi to pocity, které jsem cítila po vyhraném míčku, po hezké výměně.

Tak v tomhle bude wimbledonské finále asi lahůdkou. Co o něm jednou budete vyprávět svým dětem?

To záleží i na tom, zda to budou tenisové děti, či nikoliv. Ale určitě jim řeknu, že jsem tomu nemohla dlouho uvěřit a že jsem byla strašně šťastná.

Nejšťastnější v životě?

Když tohle řeknete, vybaví se mi třeba moment, kdy se jednomu bráčkovi narodila holčička nebo když se druhému narodil kluk. Ale pokud jde o můj sportovní život, tak postup ve Fed Cupu do finále a Wimbledon je zatím to nejvíce.

jan.kabrt@mfdnes.cz